

MICHAEL CONNELLY

HARRY BOSCH — A NYOMOZÓ 2.

„Elképesztő olvasmány.”
— *Los Angeles Times*

A nagy sikerű
tv-sorozat
regényalapja.

FEKETE JÉG

Grand
Selection

**MICHAEL
CONNELLY**

FEKETE JÉG

HARRY BOSCH — A NYOMOZÓ 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Linda McCaleb Connellynek

EGY

FÜST SZÁLLT FEL A CAHUENGA-SZOROSBÓL, majd a hűvös légáramlat alatt megszorulva, egy rétegben megült. Onnan, ahonnan Harry Bosch figyelte, úgy tűnt, hatalmas szürke üllő emelkedik a táj fölé, aminek a legmagasabb pontját szürkés rózsaszínre festette a délutáni napfény, az alja pedig feketére sötétült. Bozóttűz kúszott fel felé a hegyoldalon, a szoros keleti felén. Bosch az egyenruhások közös megyei csatornájára tekerte a rádiót. Hallotta, hogy a tűzoltóparancsnokok jelentik a központnak: már kilenc háznak annyi az egyik utcában, és a tűz a következő utca irányába tart. A lángok a Griffith Park nyílt területei felé kúsztak, ahol akár még órákig pusztíthatnak, mire sikerül megfékezni őket. A rádión beszélők hangján hallatszott, mennyire kétségbe vannak esve.

Bosch látta a helikopterrajt: a gépek ilyen távolságból szitakötőnek tűntek, amik ki-be szálldosnak a füstbe, hogy rengeteg vizet és rózsaszín tűzoltó anyagot hullajtsanak az égő fákra és házakra. A viétnami kilakoltatások jutottak eszébe. Ugyanez a zaj. A helikopterek ugyanígy zakatoltak és kóvályogtak a hatalmas terhelés alatt. Látta, hogy víz zúdul a lángoló háztetőkre, majd azonnal füst száll fel róluk.

Levette a tekintetét a tűzről, és végignézett a hegyoldalt övező elszáradt bokrokon, amik az ő házának a tartógerendáit is körülvették a szoros nyugati felén. Margaréták és vadvirágok nőttek a susnyásban. A sakál viszont, ami az elmúlt hetekben a ház alatt futó ároknál vadászgatott, nem volt ott. Néha dobott egy csirkedarabot az állatnak, de az addig nem volt hajlandó elfogadni, amíg Harry figyelte őt. Csak akkor osont az alamizsnáért, amikor az adakozója bement a házba. Harry Timidónak nevezte el. Késő éjjel olykor hallotta, ahogy a sakál vonyítása visszhangzott a hegyek között.

Pont akkor nézett megint a tűzre, amikor hangos robbanás kíséretében fekete füstgolyó emelkedett a szürkességbe. A rádióból izgatott csevegés hallatszott: a tűzoltók kapitánya jelentette, hogy egy kerti sütőhely gázipalackja robbant fel.

Harry figyelte, ahogy a sötét füstgomolyag szétoszlik és beleolvad a hatalmas felhőbe, aztán visszatekerte a rádiót a Los Angeles-i Rendőrkapitányság, az LAPD¹ taktikai csatornájára. Ügyeletes volt. Karácsonykor. Fél percig hallgatta, de a szokásos bejelentkezéseken kívül nem történt semmi. Egyelőre csendesnek tűnt Hollywoodban a karácsony.

Az órájára pillantott, aztán bevitte a rádiót. Kivette a tepsit a sütőből, és rácsúsztotta egy tányérra a karácsonyi vacsoráját, a sült csirkemellet. Utána levette a fedőt a fazék rizibiziről, és egy hatalmas adagot a hús mellé lapátolt. Kivitte az ételt az étkezőasztalhoz, ahol már várta egy üveg vörösbor három üdvözlőláp társaságában, amik még a hét elején jöttek, de azóta sem bontotta ki őket. Feltette Coltrane *Song of the Underground Railroad* című válogatás CD-jét háttérzenének.

---

¹ LAPD: Los Angeles Police Department: Los Angeles-i Rendőrkapitányság

Evés és ivás közben megnézte az üdvözlőlapokat. Röviden szemügyre vette mindet, és azokra gondolt, akik küldték őket. Tudta, hogy ez a magányos emberek szertartása, de nem zavarta. Sok karácsonyt töltött egyedül.

Az első lap attól az egykori társától érkezett, aki a könyvért meg a filmért kapott pénzen nyugdíjba vonult, és Ensenadába költözött. Anderson ugyanazt írta, mint mindig: „Harry, mikor jössz le meglátogatni?” A következő küldemény is Mexikóból érkezett, az idegenvezetőtől, akivel Harry hat hétig élt és horgászott együtt, miközben spanyolul tanult tavaly nyáron Bahia San Felipében. Előtte golyót kapott a vállába, azért pihent. A napfény és a tengeri levegő segített neki helyrejönni. A spanyolul írt karácsonyi üdvözlésben Jorge Barrera is meghívta magához.

Az utolsó üdvözlőlapot Bosch lassan és óvatosan nyitotta ki. Erről is tudta, kitől érkezett, még mielőtt meglátta volna a feladót. „Te-hachapi” állt a postai pecséten. Innen jött rá. Kézzel írtak a börtön újrahasznosító üzeméből származó hófehér lapra. Kicsit elmosódott rajta a betlehemes jelenet. Attól a nőtől kapta, akivel egyetlen éjszakát töltött együtt, de megszámlálhatatlanul sok éjszakán keresztül járt a fejében. Ő is szerette volna, ha Harry meglátogatja. Mindketten tudták, hogy nem fogja.

Harry ivott egy kis bort, aztán rágyújtott. Most élő felvételtől szólt a *Spiritual* Coltrane-től. A New York-i Village Vanguardban rögzítették, amikor Harry még kicsi volt. Hirtelen felkeltette a figyelmét a rádió, ami továbbra is halkán ment a tévé mellett. A rendőrségi susmus olyan régóta jelentett háttérzajt az életéhez, hogy simán kiiktatta a benne hallható csevegést. Képes volt a szaxofonra koncentrálni, miközben a szokott módon felfogta az elhangzó szavakat és kódokat.

– Egy-Ká-Tizenkettő, a Kettesnek kell a húszasod.

Amikor ezt meghallotta, odament a rádióhoz, mintha attól tisztább lenne az adás, ha nézi. Várt tíz másodpercet, mielőtt válaszolt a kérésre. Inkább húszat.

– Kettes! Helyszín a Hideaway, Western–Franklin sarok. Hetes szoba. Ööö... a Kettes hozzon maszkot.

Bosch várta a további utasításokat, de csak ennyi volt. A helyszín adott: a Western és a Franklin kereszteződése, ami a Hollywoodi Őrs hatáskörébe tartozik. Az Egy-K-Tizenkettő azt jelentette, hogy gyilkossági nyomozót kérnek a belvárosi főkapitányságról, a Parker Centerből. A Rablási és Gyilkossági Osztályról. A „Kettes” pedig főkapitány-helyettest takart. Belőlük csak három volt, és Bosch nem tudta, közülük melyikről lehet szó most pontosan. De ez nem is számított. A kérdés inkább az volt, hogy miért rángatják oda az egyik legmagasabb beosztásban lévő embert karácsony este.

Egy másik kérdés azonban még kevésbé hagyta nyugodni Harryt. Ha a Rablási és Gyilkossági Osztály már rajta van az ügyön, akkor miért nem őt, a Hollywoodi Őrs ügyeletes nyomozóját értesítették először?

Kiment a konyhába, bedobta a tányérját a mosogatóba, majd tárcsázta a wilcoxi őrsöt, és az ügyeletes tisztet kérte. Egy Kleinman nevű hadnagy szólt bele, akit Bosch nem ismert. Új ember volt, nemrég helyezték át a foothilli őrsről.

– Mi folyik itt? – kérdezte Bosch. – Hallom a rádión, hogy találtak egy hullát a Franklinen, de nekem senki sem szólt. Ami vicces, mert ma én vagyok az ügyeletes.

– Ne parázz! – felelte Kleinman. – A kalaposok már mindent elsimítottak.

Bosch arra gondolt, hogy Kleinman biztos régi motoros lehet, mert évek óta nem hallotta ezt a kifejezést. A Rablási és Gyilkossági

Osztály, az RHD² munkatársai szalmakalapot viseltek az 1940-es években. Az ötvenesekben szürke keménykalapra váltottak. Utána kiment a divatból a kalap, úgyhogy onnantól inkább öltönyösöknek hívták az ottani nyomozókat. Ez persze a gyilkossági osztályon dolgozó zsaruk viselkedésén nem változtatott. Ők továbbra is azt gondolták magukról, hogy magasról tehetnek a többiekre. Bosch akkor is gyűlölte az arroganciájukat, amikor közjük tartozott. Ez volt az egyik előnye annak, hogy Hollywoodba került, azaz a „süllyesztőbe”. Itt senki sem volt magától eltelve. Egyszerűen csak végezték a dolgukat.

– Mivel riasztottak? – érdeklődött Bosch.

– Hullát találtak egy franklini motelszobában. Öngyilkosságnak tűnik. De az RHD majd elintézi. Azaz már elintézték. Nem a mi dolgunk. Ezt odafent mondták, Bosch.

Harry egy szót sem szólt, csak egy pillanatra elgondolkodott. Az RHD kivonult egy karácsonyi öngyilkossághoz. *Ennek semmi értelme...* de aztán hirtelen beugrott neki valami.

Calexico Moore.

– Mióta volt ott? – kérdezte. – Hallottam, hogy a Kettesnek mondják, hogy vigyen maszkot.

– Friss. Azt mondták, igazi krumplifej lehetett. A probléma az, hogy nem sok maradt a fejéből. Mintha a vadászpuska mindkét csővét elsütötte volna. Legalábbis, ahogy kivettem a szövegelésből az RHD-s frekvencián.

Bosch rádiója nem vette az RHD-s frekvenciát, ezért nem hallotta az erről szóló korábbi beszélgetéseket. Az öltönyösök csak azért váltottak másik csatornára, hogy értesítsék a Kettes sofőrjét a címről.

---

² RHD: Robbery-Homicide Division: Rablási és Gyilkossági osztály

Ha ez nem történik meg, akkor ő csak másnap reggel tudja meg az egészet, amikor bemegy az őrsre. Dühítette a dolog, de igyekezett higgadtan folytatni. Mindent ki akart szedni Kleinmanból, amit csak lehet.

– Moore az, ugye?

– Úgy tűnik – felelte Kleinman. – A védőmellénye ott van az íróasztalon. A tárcája is. De mondom, ránézésre nem lehet azonosítani a holttestet, úgyhogy semmi sem tuti.

– Hogy történt?

– Figyelj, Bosch! Sok a dolgom, oké? És ez nem rád tartozik. Az RHD intézi.

– Nem. Tévedsz, öregem. Igenis rám tartozik. Engem kellett volna először értesíteni. Tudni akarom, mi történt, hogy megéртsem, miért maradtam ki.

– Oké, Bosch! Mondom, mi történt. Kaptunk egy riasztást a kóceráj tulajától, hogy van egy hulla a hetes szoba fürdőjében. Kiküldtünk egy egységet, akik visszacsörögtek, hogy igen, tényleg van egy hullánk. De aztán megint hívtak, csak akkor a vezetékes vonalon, nem rádión, mert meglátták a jelvényt meg a tárcát az asztalon, szóval rájöttek, hogy Moore. Legalábbis ezt gondolják. Majd meglátjuk. Amúgy meg rácsörögtem Grupa kapitányra az otthoni számán, aki szólt a helyi parancsnoknak. A kalaposakat hívták ki, nem téged. Így megy ez. Úgyhogy ha bajod van, akkor Grupával vagy a helyi góréval balhézz, ne velem! Én mosom kezeimet.

Bosch hallgatott. Megtanulta, hogy a kínos csendet olykor azzal töri meg a másik fél, hogy elmondja, amit meg akar tudni tőle.

– Már nem a mi kezünkben van az ügy – folytatta Kleinman. – A fenébe is, kivonult a TV meg a *Times*. A *Daily News* is. Sejtik, hogy Moore az. Mint mindenki. Nagyon gáz. Azt hinné az ember,

hogy a bozóttűz lefoglalja őket, de nem. Ott sorakoznak a Westernen. Muszáj lesz kiküldennem még egy kocsit a média megfékezésére. Szóval örüljél, Bosch, hogy nem vagy benne. Karácsony van, az isten áldjon meg!

Boscht nem elégítette ki a magyarázat. Először őt kellett volna hívni, és ő eldöntötte volna, hogy kimenjen-e az RHD. Valaki kizárta őt a folyamatból, és ez továbbra is bökte a csőrét. Elkészönt Kleinmantól, és rágyújtott még egy cigire. Kivette a pisztolyát a mosogató fölötti szekrényből, és a farmerja övére akasztotta. Világosbarna sportzakót húzott a terepszínű pulóverére.

Odakint már sötét volt. A teraszajtón keresztül látszott a szoros szemközti oldalán lángoló tűz. Fényesen égett a hegy fekete sziluettjén. Mintha gonosz ördögi vigyor terült volna el a hegygerincen.

Meghallotta a sakált a házat tartó oszlopok alól. Talán a kelő holdra vonyított, talán a tűzre, de az is lehet, hogy csak azért, mert egyedül volt a sötétben.

KETTŐ

BOSCH LEHAJTOTT A HOLLYWOOD HILLSRŐL HOLLYWOODBA. Kihalt utcákon át ért a Boulevardra. Az út két oldalán a szokásos csoportok verődtek össze: szökésben lévők és átmeneti vendégek. Prostit is grasszáltak, az egyik piros mikulássapkában. Az üzlet karácsony este is üzlet. A buszmegállók padján elegánsan kifestett nők ültek, akik igazából nem nők voltak, és nem is a buszra vártak. A kereszteződéseknél kiaggatott csillogó díszek és karácsonyi fények valószínűleg varázsolták a mocskot és a neonfényt. Úgy nézett ki az egész, mint egy agyonsminkelt kurva, már ha létezik olyan egyáltalán.

Mégsem a helyszín hangolta le Harryt, hanem Cal Moore. Már egy hete számított erre. Attól kezdve, hogy Moore nem jelent meg a névsorolvasáson. A Hollywoodi Őrs legtöbb zsaruja nem kételkedett benne, hogy Moore meghalt. Csak az volt a kérdés, hogy mikor kerül elő a hullája.

Moore a Hollywoodi Rendőrőrs utcai kábítószer-ellenes egységének a vezetője volt. Éjszakai munkát végzett, és az egysége kizárólag a Boulevardon dolgozott. Házon belül köztudott volt, hogy Moore elköltözött a feleségétől, whiskyre cserélte a nőt. Erről Bosch maga győződött meg az egyetlen alkalom során, amikor leültek

beszélgetni. Arra is rájött, hogy a férfinak más baja is lehet a házassági válságon és a korai kiégésen kívül. Utalt valami nyomozásra a belső elhárításnál.

Mindebből szép kövér karácsonyi depresszió kerekedett. Bosch tudta, amint meghallotta, hogy keresik Moore-t... tudta, hogy a férfi halott.

Mint ahogy mindenki más is tudta odabent, csak éppen senki nem mondta ki. Még a média is hallgatott. A rendőrség eleinte csendesen kezelte az ügyet. Feltűnésmentesen kérdezősködtek Moore Los Feliz-i lakásának környékén. Néhány helikoptert küldtek a Griffith Parkhoz, a környező hegyek fölé. Ám egy tévériporternek végül megereedt a nyelve, a többi csatorna pedig azonnal felkapta a hírt az újságokkal együtt. A média innentől kezdve kötelességtudóan tudósított az eltűnt zsarú keresésének fejleményeiről. Moore fotóját kirakták a Parker Center sajtószobájának az üzenőfalára, és a rendőrség kiadta az ilyenkor szokásos felhívást a lakosságnak. Drámát csináltak az egészből. Vagy legalábbis látványos bejátszásokat, amiken lóháton látszott a keresőosztag, a levegőben helikopter cikázott, a rendőrfőnök pedig a kezében tartotta a sötéten jóképű, komoly arcú őrmester fényképét.

Bosch megállt a vine-i kereszteződésnél, és szemügyre vette a szemközt szendvicstáblával járkáló embert. Gyors, reszketős lépteinek köszönhetően folyton felcsapta a térde a kartonpapírt. A Mars távoli képe szerepelt a táblán, és a bolygó nagy része be volt karikázva, alatta pedig felirat díszelgett: BÁND MEG BŰNEIDET! ISTEN TÉGED IS FIGYEL. Bosch találkozott már ezzel a képpel egy magazin címlapján, miközben sorban állt a boltban, de ott Elvist írtak Isten helyett.

Zöldre váltott a lámpa, úgyhogy Harry továbbindult a Western felé. Moore-ra gondolt. Egyetlen estét töltöttek együtt közös ivázzal

egy Boulevard környéki jazzbárban, de ezen kívül nem sokat beszéltek egymással. Amikor Bosch tavaly átjött az RHD-től a hollywoodiakhoz, tétova kézfogásokkal és üres frázisokkal üdvözölte mindenki. Az emberek általában tartották tőle a három lépést. Érthető volt, hiszen egy belső elhárításos balhé miatt repült az RHD-től. Bosch nem is bánta, hogy ilyen fogadtatásban részesült. Moore is azok közé tartozott, akik legfeljebb biccentettek neki, amikor elhaladtak mellette a folyosón vagy találkoztak vele egy megbeszélésen. Ez ugyan csak érthető volt, mivel a gyilkossági alosztály, ahol Bosch dolgozott, a földszinten volt, Moore pedig a hollywoodi BANG³ – azaz az Utcai Kábítószer-ellenes Csoport – vezetőjeként általában az első emeleten tartózkodott. Mégis összehoztak egy közös estét: Bosch háttérinformációkat várt tőle egy aktuális ügygel kapcsolatban, Moore pedig újabb lehetőségnek gondolta a sör- és whiskyivásra.

Moore BANG-osztaga nagy médiaérdeklődésre tartott számot, pedig igazából csak öt zsarut jelentett egy átalakított raktárszobában, akik éjszakánként a Boulevardot járták, és mindenkit bevonsoztak, akinél füves cigit vagy valami erősebbet találtak. A BANG-nek a statisztikákra kellett helyeznie a hangsúlyt, hogy a rendőrség még nagyobb foglalkoztatási kvótát, felszerelést és főleg túlórapénzt kapjon a soron következő évben. Nem számított, hogy az ügyészség később próbára bocsátotta a letartóztatottak nagy részét, a többiek ellen meg ejtette a vádat. Csak a számokat nézték. És ha a Channel 2, a 4 vagy a westside-i *Times* riportere csatlakozni akart egy éjszakára, hogy sztorit csináljon a BANG munkájából, annál jobb volt. Minden kapitányságon működnek ilyen statisztikajavító osztagok.

---

³ BANG: Boulevard Anti-Narcotics Group; Utcai Kábítószer-ellenes Csoport

Bosch északnak fordult a Westernnél. Már látta is maga előtt a járórkocsik villogó kék-sárga fényét és a tévékamerák hófehér vakuját. Ez a fajta cirkusz Hollywoodban vagy azt jelentette, hogy valakinek erőszakkal ért véget az élete, vagy azt, hogy filmbemutató következik. Harry tudta, hogy ebben a városrészben semmiféle bemutató nem szokott lenni, leszámítva a tizenhárom éves prostik bemutatóit.

Fél háztömbnyire parkolt a Hideawaytól, és rágyújtott egy cigire. Van, ami sohasem változik Hollywoodban, legfeljebb új nevet kap. Ez az épület például harminc évvel ezelőtt egy lepusztult romhalmaz volt, és El Riónak hívták. Most is lepusztult romhalmaz. Bosch még sohasem járt bent, de Hollywoodban nőtt fel, úgyhogy hallott róla. Azért így is látott elég sok ilyen helyet... az anyjával, amikor az aszszony még élt.

A Hideaway egy 1940-es évekbeli motel volt belső udvarral, ami-re napközben kellemes árnyékot vetett a közepén álló fűgefá. Éjszaka viszont sötétségbe burkolózott a tizennégy szoba, csak a neon fényjelzés világított. Harrynek feltűnt, hogy a havi bérleti díjat hirdető MONTHLY RATES feliratban kiégett az E betű, így a RATES, díjak helyett RAT S, azaz patkányok lett belőle.

A környék már akkor az enyészeté volt, amikor Harry kissrác korában El Rio névre hallgatott a Hideaway. Csak abban az időben nem világított ennyi neonfény az épületeken, az emberek pedig mintha kicsit üdébbek lettek volna, és kevésbé mogorvák. Akkoriban hatalmas irodaépület magasodott a motel mellett. Pontosan úgy nézett ki, mint az óceán partján sorakozó társai. Mostanra az is vitorlát bontott, és egy újabb kis bevásárlóközpontnak adta át a helyét.

Harry már a kocsiból látta, hogy a Hideaway elég szánalmas hely a szállásra. Pláne a halálra. Kiszállt, és a bejárat felé vette az irányt.

Sárga helyszínelő szalag zárta el az udvarra nyíló ajtót. Egyenruhások álltak előtte. A szalag egyik végénél tévékamerák éles fénye vetült egy öltönyös kis csapatra. Végig az egyikük, egy fényesre borotvált fejű férfi beszélt. Elvakították őket a fények, így csak azt az embert láthatták, aki mikrofont tartott eléjük. Bosch gyorsan felmutatta a jelvényét az egyik egyenruhásnak, majd aláírta a nevét a helyszínelők jelenléti ívén, amit egy zsarú a szalag alatt átbújtatott írotáblán nyújtott felé.

A hetes szoba ajtaja nyitva volt. Fény szűrődött ki bentről. Elektromos hárfa zenéje hallatszott, ami elárulta Boschnak, hogy Art Donovan kapta meg az ügyet. A helyszínelő mindig hozott magával egy kiserádiót, amiből a *The Wave* nevű new-age adó műsora szólt. Donovan szerint a zene nyugalmat csempész azokra a helyekre, ahol emberek öltek és ölettek meg.

Harry zsebkendőt szorított az orra és a szája elé, úgy lépett be az ajtón. Nem segített. Már a küszöbön megcsapta az összetéveszthetetlen szag. Láтта, hogy Donovan a földön térdelve ujjlenyomat-rögzítő port szór a légkondicionáló paneljének gombjaira a szoba legnagyobb és egyben egyetlen ablaka alatt.

– Hali! – szólalt meg Donovan. Festőmaszk volt rajta, ami a szag és a fekete por ellen is védte. – A fürdőben van.

Bosch gyorsan körbenézett, tudta, hogy valószínűleg gyorsan elküldik innen az öltönyösök, ha értesülnek az ittlétéről. A szoba hatalmas franciaágya fakórózsaszín takaróval volt leterítve. Az egyetlen széken újság hevert. Bosch odalépett, és látta, hogy a hat nappal korábbi *Times*. Íróasztal állt az ágy mellett, mögötte tükörrel. Az asztalon hamutartó volt – benne egy félig szívott cigarettával –, egy 38-as Special pisztoly nylon csizmatartóban, egy pénztárca és egy jelvénytok. Utóbbi hármat fekete ujjlenyomatpor fedte. Nem volt búcsúlevél az asztalon, pedig Harry arra számított, hogy lesz.

– Nincs levél – jegyezte meg inkább magának, mintsem Donovannek.

– Nincs. A fürdőszobában sem. Nézd meg! De csak akkor, ha nem sajnálod viszontlátni a karácsonyi vacsit.

Harry végignézett a rövid folyosón, ami az ágy bal oldala felől nyílt. Jobbra volt a fürdőszoba ajtaja. Vonakodva közelítette meg. Úgy gondolta, nincs olyan zsarú a világon, akinek ne jutott volna eszébe legalább egyszer saját maga ellen fordítani a fegyverét.

Megállt a küszöbnél. A holttest ott ült a mocskos fehér kövön, háttal a kádnak támaszkodva. Boschnak először a csizma szúrt szemet. Magasított sarkú szürke kígyóbőr. Moore ugyanezt viselte, amikor elmentek iszogatni. A jobb lábán még rajta volt a csizma, rajta a márka emblémájával. „S” alakú kígyó rajzolódott ki a viseltes gumisarkon. A bal csizma a fal mellett állt. A zoknis lábat műanyag bizonyítékos zacskó fedte. Bosch megállapította, hogy a zokni régen fehér lehetett, most viszont szürke. A lábfej kicsit meg volt duzzadva.

Az ajtófélfá mellett duplacsövű, húszas vadászpuska árválkodott a földön. Alul szétforgácsolódott a markolata. A kövön tízcentis fadarabka hevert, amit Donovan vagy az egyik nyomozó kék zsírkrétával rajzolt körbe.

Boschnak nem volt ideje külön morfondírozni ezeken, igyekezett egyben felmérni a terepet. Alulról fölfelé végigmérte a holttestet. Moore farmert és pulóvert viselt, a kezei kétoldalt heverték mellette. Szürke, viaszos volt a bőre. Ujjai az oszlásnak köszönhetően megvastagodtak, a felkarja úgy dudorodott, mint Popeye-é. Bosch eldeformálódott tetoválást vett észre a jobb karján, egy glória alatt vigyorgó ördögarcot.

A test háttal a kádnak dőlve hevert, így szinte olyan volt, mintha Moore hátrahajtott volna a fejét hajmosáshoz. Bosch hamar rájött,

hogy csupán azért tűnt úgy, mert a fej egyszerűen hiányzott. Szétrobbant a duplacsövű puska erejétől. A kád környékét borító világoskék csempe tele volt alvadt vérrel. A barnás csorgásnyomok mind a kádba vezettek. Néhány csempe megrepedt ott, ahová a töltény darabjai becsapódtak.

Bosch érezte, hogy valaki van mögötte. Megfordult, és Irvin Irving rendőrkapitány pillantásának kereszttüzeiben találta magát. Irving nem viselt maszkot, sőt rongydarabbal sem takarta el a száját meg az orrát.

– 'Estét, kapitány úr.

– Mi járatban erre, nyomozó? – biccentett Irving.

Bosch eleget látott ahhoz, hogy összerakja a történeteket. Távoblabb lépett a küszöbötől, megkerülte Irvinget, aztán a bejárati ajtó felé vette az irányt. Irving követte. Elmentek két ember mellett, akik az orvosszakértői hivatalból jöttek, és egyforma kék overallt viseltek. A szobából kiérve Harry kidobta a zsebkendőjét egy kukába, amit a zsaruk hoztak a helyszínre. Rágyújtott. Észrevette, hogy Irving egy mappát tart a kezében.

– A rádión hallottam – felelte Bosch. – Gondoltam, kijövök, mert elvileg én vagyok ma este az ügyeletes. Az én területem, engem kellett volna riasztani.

– Igen. Nos, miután tisztázódott, ki van a szobában, úgy döntöttem, hogy azonnal átadom a Rablási és Gyilkossági Osztálynak az ügyet. Grupa kapitány vette fel velem a kapcsolatot. Én pedig döntöttem.

– Szóval már tisztázódott, hogy Moore van odabent?

– Nem teljesen – tartotta fel a mappát Irving. – Elővettem az aktákat az ujjlenyomataim miatt. Természetesen ez lesz a döntő. A fognyomok

is segíthetnek, ha maradt belőlük elég. De minden egyéb külsőség arra enged következtetni, hogy ő az. Az biztos, hogy akárki van is odabent, Rodrigo Moyra néven jelentkezett be. Moore használta ezt az álnevet a BANG-ben. A motel mögött egy Mustang áll, amit ugyan ezen a néven béreltek ki. Jelen pillanatban szerintem nem sok kétségre van a vizsgálócsapatnak.

Bosch bólintott. Korábban is volt már dolga Irvinggel, amikor a nála idősebb férfi a belső elhárítás kapitányhelyettese volt. Most mint főkapitány-helyettes, a rendőrség első három emberének egyike, ő vezette a nyomozást. Alá tartozott a belső elhárítás, a kábítószerek-ellenes osztag és az összes nyomozás. Harry egy pillanatra fontolgatta, hogy fesszege-e még, miért nem őt riasztották először.

– Engem kellett volna hívni – mondta ki végül. – Ez az én ügyem. Elvette tőlem, mielőtt megkaphattam volna.

– Hát, nyomozó, az én reszortom elvenni és átadni. Ugye egyetért? Semmi szükség felháborodni. Vegye ezt feladatátcsoportosításnak. Tudja, hogy a tisztek halálát mindig a Rablási és Gyilkossági Osztály vizsgálja ki. Végül úgymint át kellett volna adnia nekik. Időt spóroltunk. Semmi mögöttes szándék nincs ebben, csak észszerűség. Egy tiszt holtteste van odabent. A halál beálltának körülményeitől függetlenül neki és a családjának is tartozunk annyival, hogy gyorsan és szakszerűen intézkedünk.

Bosch megint bólintott és körülnézett. Az ajtóban meglátta a Sheehan nevű RHD-s nyomozót. Pont a motel homlokzatán világító MONTHLY RAT s felirat alatt állt. Éppen egy hatvan év körüli férfit hallgatott ki, akin az esti hideg ellenére ujjatlan póló volt, és ázott cigarettacsikket rágott. Ő lehet a tulaj.

– Ismerte? – érdeklődött Irving.

– Moore-t? Nem, nem igazán. Már mint ismertem, mert egy helyen dolgoztunk, úgyhogy valamennyire ismertük egymást. Többnyire éjszaka teljesített szolgálatot az utcán. Nem beszéltünk sokszor...

Bosch nem tudta, miért döntött a házugság mellett abban a pillanatban. Elgondolkodott, vajon Irving rájött-e a hangjából, és inkább témát váltott.

– Szóval öngyilkosság... ezt mondta az újságíróknak?

– Semmit sem mondtam nekik. Beszéltem velük, igen. De egy szót sem szóltam a szobában talált holttest személyazonosságáról. A hivatalos megerősítésig nem is fogok. Maga meg én kijelenthetjük itt négy szemközt, hogy nagy valószínűséggel Calxico Moore van odabent. Az információt viszont nem adom ki addig, amíg el nem végeztünk minden vizsgálatot, és a halotti bizonyítványban fel nem került az összes i-re a pont. Ezért hoztam el a személyes aktáját – csapott a mappával a combjára Irving –, hogy megsürgessem a dolgot. Az ujjlenyomatok a holttesttel együtt bemennek az orvosszakértőhöz – pillantott hátra az ajtó felé. – De maga volt bent, Bosch nyomozó, úgyhogy meséljen!

Bosch egy pillanatra elgondolkodott. Ez az ember vajon tényleg érdeklődik, vagy csak az agyát húzza? Ez volt az első alkalom, hogy az ellenséges helyzetet teremtő belső elhárításos nyomozáson kívül dolga akadt Irvinggel. Elhatározta, hogy próbát tesz vele.

– Olyan, mintha leült volna a kád mellett a földre, levette az egyik csizmáját, és a lábujjával meghúzta mind a két ravaszt. A roncsolást elnézve legalábbis dupla lövés volt. Szóval meghúzta mindkét ravaszt. Az erőhatás nekivágta a puskát az ajtófélfának, és kiharadt belőle egy darab. Moore feje a másik irányba repült. Neki a falnak, bele a kádba. Öngyilkosság.

– Ennyi, kérem szépen – felelte Irving. – Megmondom Sheehan nyomozónak, hogy méltó vetélytársa. Mintha maga kapta volna az első riasztást. Nincs ok arra, hogy bárki is mellőzöttnek érezze magát.

– Nem ez a lényeg, kapitány úr.

– Hanem mi a lényeg, nyomozó? Hogy képtelen együttműködni? Hogy nem fogadja el a felsőbb utasításokat? Fogytán a türelmem magával szemben. Pedig reméltem, hogy ez soha többé nem fog megtörténni.

Irving túl közel állt Boschhoz, így egyenesen az arcába fújta a büzös leheletét. Bosch úgy érezte magát ettől, mintha sarokba lenne szorítva, és eszébe jutott, hogy vajon direkt ezt akarja-e a kapitány.

– De nincs levél – hátrált egy lépést.

– Egyelőre nem találtunk levelet – felelte Irving. – Egy-két dolgot még ellenőriznünk kell.

Bosch elgondolkodott, hogy vajon mit. Moore lakását és irodáját már akkor átkutathatták, amikor kiderült az eltűnése. A felesége lakását szintén. Mi maradt hátra? Lehet, hogy Moore levélben búcsúzott el valakitől? Az mostanra már megérkezett volna.

– Mikor történt?

– Holnap reggelre remélhetőleg kiderül a boncolásból. Szerintem nem sokkal azután történhetett, hogy bejelentkezett. Hat napja. A tulaj azt mondta az első kihallgatáson, hogy Moore hat napja jelentkezett be, és azóta ki sem lépett a szobájából. Ez stimmel a szoba és a holttest állapotával, meg az újságon szereplő dátummal.

Boncolás holnap reggel. Ebből Bosch megtudta, hogy Irving lezsírozta, mert általában három napot kell rá várni. Karácsonykor pedig ez az idő még hosszabb lehet.

Irving mintha olvasott volna a gondolataiban.

– A megbízott kórboncnok főorvos beleegyezett, hogy holnap reggel megcsinálja. Elmagyaráztam neki, hogy találgatások láthatnak napvilágot a médiában, ami nem lenne fair Moore feleségével és a rendőrséggel szemben. A doktornő együttműködőnek bizonyult. Hiszen a megbízott főorvos idővel állandó főorvos akar lenni. Tisztában van a kooperáció értékével.

Bosch erre nem mondott semmit.

– Tehát akkor fogjuk megtudni. De hat napja senki sem látta Moore őrmestert, még a tulajdonos sem. Külön kérte, hogy egyáltalán ne zavarja senki. Szerintem röviddel a bejelentkezés után tette meg.

– Miért nem találtak rá hamarabb?

– Egy hónapot kifizetett előre. Utasítást adott, hogy ne zavarják. Egy ilyen helyen amúgy sincs szobalány. A tulaj azt hitte, hogy csak egy részeg, aki le akarja inni magát, vagy ki akar tisztulni. Akárhogy is, egy ilyen helyen nem válogathat a tulaj. Egy hónap hatszáz dollár. Elvette a pénzt. Az ígéretet is betartotta a mai napig, hogy ne menjen be a szobába. Végül azért kellett bemenni, mert a felesége észrevette, hogy *Mr. Moya* kocsját, a Mustangot tegnap éjjel feltörték. És persze kíváncsiak is voltak. Úgyhogy bekopogtak hozzá, de nem nyitott ajtót. Bementek a nyitókóddal. A szag rögtön elárulta, mi történt, amint kinyitották az ajtót.

Irving elmondta, hogy Moore-Moya a legmagasabb fokozatra állította a légkondit a bomlás lelassításáért és a szag bent tartásáért. Vizes törülközők hevertek a földön és a bejárati ajtó alatt, hogy semmi se szivárogon ki.

– Senki sem hallotta a lövést? – kérdezte Bosch.

– Nem találtunk senkit, aki hallotta volna. A tulaj felesége szinte süket, a tulaj meg azt mondta, hogy nem hallott semmit. A szemközti

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

oldal utolsó szobájában laknak. Az egyik oldalon boltok vannak, a másikon pedig egy irodaépület. Éjjel mind zárva. Hátralátás. Átfésüljük a nyilvántartást, hogy megtaláljuk azokat a vendégeket, akik itt voltak Moore első napjain. A tulaj azt mondta, hogy egyik szomszédos szobát sem adta ki, mert úgy gondolta, hogy Moore hangos lehet, ha egyik pillanatról a másikra akar leszokni az italról. Ráadásul ez forgalmas utca, nyomozó. Pont a motel előtt áll meg a busz. Valóban lehet, hogy senki sem hallott semmit, vagy ha hallották, akkor nem tudják, mi volt az.

– Nem értem az egy hónapos szobabérlést – szólalt meg némi gondolkodás után Bosch. – Miért volt erre szükség? Ha a pasas tényleg kinyírta magát, miért akarta annyi ideig titkolni? Miért nem volt jó neki, hogy megteszem, megtalálják, és vége?

– Jó kérdés – mondta Irving. – Sejtésem szerint kímélni akarta a feleségét.

Bosch értetlenkedve felvonta a szemöldökét.

– Külön éltek – magyarázta Irving. – Lehet, hogy nem akarta ezzel terhelni az ünnepek alatt. Ezért próbálta néhány hétig, talán egy hónapig késleltetni a hírt.

Ez elég gyér érvnek tűnt Bosch számára, de pillanatnyilag ő sem tudott jobbat. Más kérdés nem jutott eszébe, Irving pedig témát váltott, amivel jelezte, hogy Bosch helyszíni látogatásának vége.

– Egyébként hogy van a válla, nyomozó?

– Jól.

– Hallottam, elment Mexikóba a spanyoltudását pallérozni a lábadozása alatt.

Bosch nem válaszolt. Nem érdekelte az üres fecsegés. Legszívesebben megmondta volna Irvingnek, hogy valami nem stimmel neki a helyszínen, még ennyi bizonyíték és magyarázat birtokában sem. De